

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 239/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Zsoltom Hodosim, Veľkobláhovská cesta 6750, Dunajská Streda, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 30/2022-399 z 24. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e**.
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 28. apríla 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 30/2022-399 z 24. marca 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od 11. júna 2021 väzobne trestne stíhaný pre zločin sexuálneho násillia [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. b) a c) Trestného zákona a s poukazom na § 127 ods. 5 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia.

2.1. Trestná vec sa v súčasnosti nachádza v štádiu po podaní obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Dunajská Streda, pričom Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 14 T 39/2021 z 3. novembra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 167/2021 z 9. novembra 2021 rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe aj po podaní obžaloby.

2.2. Dňa 2. marca 2022 obhajca sťažovateľa podal Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Dunajská Streda trestné oznámenie na neznámych príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“) služobne zaradených v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov (ďalej len „ÚVTOS a ÚVV Leopoldov“) vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona z dôvodu, že 2. marca 2022 po návrate sťažovateľa z okresného súdu do ÚVTOS a ÚVV Leopoldov mal byť sťažovateľ fyzicky napadnutý tromi príslušníkmi ZVJS.

2.3. Sťažovateľ 9. marca 2022 podal okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej okresný súd uznesením č. k. 17 T 39/2021 zo 16. marca 2022 rozhodol tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

2.4. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že krajský súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Krajský súd sa v napadnutom uznesení náležite nevysporiadal so sťažovateľovou argumentáciou, že útok príslušníkov ZVJS na sťažovateľa z 2. marca 2022 predstavuje mučenie (resp. iné neľudské či ponižujúce zaobchádzanie), ktoré odôvodňuje jeho prepustenie z väzby na slobodu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

5. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým by sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namiatané porušenie jeho označených základných práv napadnutým uznesením krajského súdu tým, že krajský súd arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K namiatanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru:

10. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namiataným postupom alebo namiataným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

11. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto

nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane.

12. Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantuje tento článok, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06, III. ÚS 122/2012), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje konajúce súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09). Článok 5 ods. 4 dohovoru zároveň osobám pozbaveným osobnej slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť pozbavenia slobody, a dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné.

13. V každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je ústavný súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci [II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Letellier proti Francúzsku z 26. 10. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra proti Francúzsku z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie].

14. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu zároveň vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá

a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

15. Pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovieť. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

16. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu.

17. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou v podstatnom namieta, že krajský súd sa v napadnutom uznesení náležite nevysporiadal s jeho argumentáciou, že útok príslušníkov ZVJS na sťažovateľa z 2. marca 2022 predstavuje mučenie (resp. iné neľudské či ponižujúce zaobchádzanie), ktoré odôvodňuje jeho prepustenie z väzby na slobodu. Krajský súd v napadnutom uznesení v tejto súvislosti uviedol, že v súdnom spise sa nachádza predbežné hlásenie o použití donucovacích prostriedkov 2. marca 2022, podľa ktorého príslušníci ZVJS použili proti sťažovateľovi donucovacie prostriedky, keď odmietal opustiť eskortné vozidlo a aj po opakovanej výzve príslušníkov ZVJS zotrval na mieste a kládol pasívny odpor, čoho dôsledkom bolo použitie donucovacích prostriedkov, a to hmatov a chvatov sebaobrany, pričom k zraneniu sťažovateľa nedošlo a bolo mu umožnené ošetrenie v civilnom zdravotníckom zariadení. K žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sťažovateľ priložil trestné oznámenie z 2. marca 2022, ktoré podal jeho obhajca, ako aj zápisnicu o výsluchu sťažovateľa v procesnej pozícii svedka – poškodeného z 2. marca 2022. Z tejto zápisnice vyplýva, že sťažovateľ bol počas eskorty príslušníkmi ZVJS opakovane upozorňovaný, aby sa nerozprával s inými osobami. Potom ho spúťali putami za chrbtom, zakričal „aaaaaa“, spúťaného ho odvieďli od autobusu, kde sedel pár hodín. Potreboval ísť na WC, čo mu bolo umožnené, a následne išli naspäť do ÚVTOS a UVV Leopoldov. Dali ho do kľetky, kde sa nedalo sedieť, začalo mu byť zle, dostal šok a začal kričať. Po príchode

do ÚVTOS a UVV Leopoldov ho zobrali na oddiel a následne na prehliadku do kultúrnej miestnosti. Prišli tam traja príslušníci ZVJS z eskorty a fackali ho 2 – 3 minúty. Potom ho už nenapádali. Bol mu spôsobený opuch pery a dostal po uchu. Sťažovateľ uvedené vo výsluchu nehodnotil ako niečo vážne, nedobili ho nejako vážne, len ho prefackali a nevznikli mu žiadne zranenia. Na výsluchu konanom 16. marca 2022 sťažovateľ k tomuto incidentu doplnil, že po skončení napadnutia príslušníkom ZVJS poďakoval a oni mu povedali, že aj nabudúce. Mal krvavé a napuchnuté ústa.

17.1. Vychádzajúc z uvedených skutočností, krajský súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že proti sebe stoja tvrdenia príslušníkov ZVJS a sťažovateľa, pričom príslušníci ZVJS udávali, že malo dôjsť k použitiu donucovacích prostriedkov proti sťažovateľovi, a sťažovateľ uvádza, že mal byť príslušníkmi ZVJS fackaný. Keďže predmetný incident je v šetrení, podľa názoru krajského súdu mu neprináleží robiť závery, ako skutok prebehol. Krajský súd poukázal, že sťažovateľ pri výsluchu nepopisoval napadnutie ako niečo vážne a nevznikli mu žiadne zranenia. Podľa názoru krajského súdu popis skutkového deja sťažovateľom nie je možné hodnotiť ako mučenie či iné neľudské a ponižujúce zaobchádzanie, pričom tento dej priamo nesúvisí s inštitútom väzby ako takým. Podmienky výkonu väzby v Slovenskej republike nemožno hodnotiť ako mučivé, neľudské či ponižujúce. V prípade, ak sa preukáže tvrdenia obžalovaného ako pravdivé, ide o zlyhanie jednotlivcov, ktorí môžu čeliť trestnoprávnej či inej zákonnej sankcii ako akýkoľvek iný obyvateľ Slovenskej republiky, ktorý koná v rozpore s právnymi predpismi. Status príslušníkov ZVJS ako verejných činiteľov je zohľadnený aj osobitnou kategóriou trestných činov, ktorých sa môžu ako špeciálne subjekty dopustiť len verejní činitelia, čím je sankcionované zneužitie verejnej moci. Ak dôjde k zlyhaniu jednotlivca, nastúpi proti jeho osobe sankcia ako následok za protiprávne konanie, ale nie „satisfakcia“ v podobe prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu v prípade, ak sú u jeho osoby prítomné dôvody väzby. Krajský súd zároveň uviedol, že zákon č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov upravuje inštitút premiestnenia obžalovaného, ktoré je možné realizovať na písomný príkaz prokurátora alebo súdu a ak je to potrebné na zaistenie bezpečnosti a poriadku alebo ochrany zdravia alebo života obvineného alebo inej osoby, aj na písomný príkaz generálneho riaditeľa. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že premiestnením do iného ústavu (ktoré v žiadosti o prepustenie z väzby požadoval sám sťažovateľ, no následne vzal svoju žiadosť späť) možno zabrániť útokom proti sťažovateľovi, ak sa preukáže, že k útoku skutočne došlo, a dosiahne sa účel väzby ochranou spoločnosti pred opakovaním trestnej činnosti sťažovateľom.

18. Z uvedenej argumentácie krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa v napadnutom uznesení argumentáciou sťažovateľa, že útok príslušníkov ZVJS na sťažovateľa z 2. marca 2022 predstavuje mučenie (resp. iné neľudské či ponižujúce zaobchádzanie), ktoré odôvodňuje jeho prepustenie z väzby na slobodu, zaoberal a dal na ňu dostatočnú odpoveď. Zo záverov, ku ktorým krajský súd v tejto súvislosti dospel, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia relevantnej právnej úpravy, ktorá by bola popretím jej podstaty a zmyslu.

18.1. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd zároveň zdôrazňuje zásadnú skutočnosť, že sťažovateľovo tvrdenie o nezákonnom postupe príslušníkov ZVJS nebolo zatiaľ objektivizované výsledkami vyšetrovania vedeného v tejto trestnej veci, pričom primárne práve vo vzťahu k tomuto vyšetrovaniu je daný priestor na to, aby sa sťažovateľ domáhal efektívneho vyšetrovania, ktoré je

v súlade s judikatúrou ESĽP súčasťou zákazu zlého zaobchádzania (zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania) podľa čl. 3 dohovoru.

19. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 3 dohovoru:

20. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený aj zákaz mučenia alebo podrobenia krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 3 dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu týchto práv, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu zákazu mučenia alebo podrobenia krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 3 dohovoru.

21. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie zákazu mučenia alebo podrobenia krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

22. Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť ESĽP a tiež na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07), podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Vychádzajúc z uvedeného, sa označené články ústavy a dohovoru na väzobné konanie nevzťahujú, pričom jednotlivé procesné záruky vyplývajúce z označených článkov sú inkorporované priamo do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na režim rozhodovania o väzbe.

23. Ústavný súd preto konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu ich neaplikovateľnosti v predmetnej veci. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru:

24. Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj so sťažovateľom formulovanou námietkou porušenia čl. 5 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri *Bozano v. Francúzsko*, č. 9990/82, rozsudok ESĽP z 18. 12. 1986, bod 54; *Benham v. Veľká Británia*, č. 19380/92, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 10. 6. 1996, bod 40; z novej judikatúry *Stanev v. Bulharsko*, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESĽP zo 17. 1. 2012, bod 143; *L. M. v. Slovinsko*, č. 32863/05, rozsudok ESĽP z 12. 6. 2014, bod 121).

25. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru bez toho, aby špecifikoval, porušenie konkrétne ktorého práva podľa čl. 5 ods. 1 namieta. Z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti však vyplýva, že namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

26. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru konštatuje, že ústavnou sťažnosťou bolo napadnuté uznesenie krajského súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa (rozhodovalo sa o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu). Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa však *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka o porušení práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je preto neopodstatnená (obdobne napr. I. ÚS 352/06, III. ÚS 34/07, III.ÚS 67/08, II. ÚS 105/2019).

27. Pretože neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 5 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

28. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na vydanie dočasného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z predchádzajúcich bodov časti III odôvodnenia tohto uznesenia) je zjavné, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené v § 130 zákona o ústavnom súde na vydanie dočasného

opatrenia, a preto ústavný súd návrhu na vydanie dočasného opatrenia nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu